

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

PERCY A EGYPTSKÍ MÁGOVIA

BONUSOVÉ
PRÍBEHY
ZO SVETA
POBOHOV
A MÁGOV

FRAGMENT

Percy Jackson

Percy a egyptskí mágovia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson: Percy a egyptskí mágovia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PERCY
JACKSON

PERCY A EGYPTSKÍ MÁGOVIA

PERCY JACKSON

PERCY A EGYPTSKÍ MÁGOVIA

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *Demigods and Magicians: Percy and Annabeth Meet the Kanes*

Text copyright © 2013, 2014 and 2015 by Rick Riordan

The Son of Sobek was first published as a short story in the paperback edition of *The Serpent's Shadow* by Rick Riordan, July 2013.

The Staff of Serapis was first published as a short story in the paperback edition of *The Mark of Athena* by Rick Riordan, April 2014.

The Crown of Ptolemy was first published as a short story in the paperback edition of *The House of Hades* by Rick Riordan, March 2015.

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

From *PERCY JACKSON & THE OLYMPIANS: DEMIGODS & MAGICIANS* by Rick Riordan. Hieroglyph illustrations copyright © 2016 by Disney Enterprises, Inc.

Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books.

All rights reserved.

Translation © Katarína Lalíková, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytlačovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4714-1

ISBN e-knihy 978-80-566-4832-2 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4833-9 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4831-5 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

OBSAH

1. List od Percyho Jacksona 9
2. Sobekov syn 11
3. Serapisovo žezlo..... 53
4. Ptolemaiova koruna..... 119

Ahoj, ľudkovia!

Čo sa deje? Hlási sa vám Percy Jackson.

Viete... nedávno sme mali taký malérik so súrodencami Kanovcami. Možno ste o tom už niečo počuli, tak som si hovoril, že pravdu by ste sa asi mali dozvedieť priamo odo mňa.

Dúfam, že napanikárite. Ukazuje sa, že grécki bohovia nie sú jediné božstvá, ktoré na svete máme. Tí dvaja Kanovci, Carter a Sadie, sú mágovia a v jednom kuse sa snažia držať na uzde veľkých zlých nesmrteľných božských týpkov zo starovekého Egypta. S Annabeth sme sa s nimi dali dokopy, aby sme zastavili pár hrozieb: obrovského krokodíla, ktorý chcel zlupnúť Long Island, bláznivého boha, čo sa pokúšal vytvoriť čiernu dieru v Rockaway Beach, a štyritisíc rokov starého mága, ktorý takmer zničil ľudstvo a spravil zo seba nesmrteľného diktátora vesmíru.

Stále vás nechytá panika? Fajn, tak to je super.

Všetky tri príbehy si prečítate v tejto knihe. Takže keď sa vás potom niekto spýta: *Hej, počul si už o tom nesmrteľnom psychopatovi, ktorý privolať trojhlavého netvora na Rockaway Beach?*, budete v tom mať jasno.

No žiaden strach. Všetko dobre dopadlo. Teda... aspoň zatiaľ. Nevyriešilo sa iba pár drobných maličkosťí... Ale viete čo? To nič. Dúfam, že vás knižka bude baviť!

Zdravím z Manhattanu.

Percy Jackson

215

SOBEKOV SYN

Ākoby nestačilo, že ma zožral obrovský krokodíl!

Ten chlapec s blčiacim mečom to všetko ešte zhoršil.

Asi by som sa mal predstaviť.

Som Carter Kane – sčasti prvák na strednej škole, sčasti mág a na plný úväzok prenasledovaná obeť všetkých možných egyptských bohov a netvorov, ktorí sa ma v jednom kuse pokúšajú zabiť.

No dobre, to posledné som tak trochu prehnal. Nie *všetci* bohovia sa ma chcú zbaviť. Len mnohí z nich – ale to je vlastne súčasťou veci, pretože patrím k mágom Domu života. Pre nadprirodzené sily starovekého Egypta sme niečo ako polícia. Staráme sa o to, aby v modernom svete nespôsobili príliš veľkú spúšť.

Skrátka, práve dnes som stopoval jednu nebezpečnú obludu na Long Islande. Naši veštcí v tej oblasti už niekoľko týždňov cítili magický rozruch. Potom sa začali množiť správy, že vo vodných nádržiach a v močiaroch pri montauckej diaľnici bol spozorovaný nejaký obrovský tvor – a ten vraj požíera divú zver a de-sí miestnych obyvateľov. Jeden reportér ho dokonca pomenoval „močiarna obluda z Long Islandu“. Keď

smrteľníci začnú panikáriť, zistíte, že je načas vložiť sa do toho.

Obvykle by so mnou išla moja sestra Sadie alebo niektorý nováčik z nášho brooklynského domu. Lenže práve boli všetci v prvom neme v Egypte na týždennom výcviku ovládania syrových démonov (áno, vážne existujú a verte mi, že je lepšie o nich nevedieť), takže som na to zostal sám.

Zapriahol som náš červený lietajúci trstinový čln za Šišiho, svojho skroteneho gryfa, a celé dopoludnie sme poletovali nad južným pobrežím a pátrali po nejakom maléri. Ak vás zaujíma, prečo som jednoducho neletel na Šišiho chrbte, tak si predstavte dve obrovské kolibričie krídla, ktoré mávajú rýchlejšie a silnejšie než rotorové listy helikoptéry. Pokiaľ nechcete, aby vás to rozsekalo na márne kúsky, fakt je lepšie letieť v člne.

Šiši má dobrý čuch na mágiu. Po niekoľkých hodinách hliadkovania zjačal: „ŠÍÍÍÍ!“ Prudko to stočil doľava a zakrúžil nad zelenou močaristou zátokou medzi dvoma parcelami.

„Niečo je dole?“ spýtal som sa.

Šiši sa striasol a zaškriekal, zatiaľ čo nervózne šľahal ostnatým chvostom.

Veľa som toho pod nami nevidel – len hnedú rieku lesknúcu sa v horúcom letnom vzduchu a vinúcu sa medzi močiarnou trávou a zhlukmi pokrútených stromov, kým sa vliala do zálivu Moriches Bay. Vyzeralo to trochu ako delta Nílu v Egypte, až na to, že mokrade tu boli z oboch strán obklopené obytnými štvrtami,

vyrovnanými radmi domčekov so sivými strechami. Kúsok na sever sa po montauckej diaľnici šinul zástup áut – dovolenkári utekali z horúčavy a chaosu v meste, aby si mohli užívať horúčavu a chaos v Hamptonse.

Ak sa tam dole pod nami naozaj zabývala nejaká mäsožravá močiarna príšera, ako dlho jej asi bude trvať, kým objaví chuť človeka? A keď sa to stane... Nuž, potom si bude pripadať ako v bufete *Jedz, koľko vládzeš*.

„Tak dobre,“ povedal som Šišimu, „znes ma na breh rieky.“

Sotva som vystúpil z člna, Šiši zvrieskol, vyrazil k nebu a čln ťahal v závese za sebou.

„Hej!“ zvolal som za ním, ale bolo neskoro.

Šiši je hrozný nervák. Desia ho mäsožravé obludy. Aj ohňostroje, klauni a vôňa ribeny, toho Sadinho britského nápoja. (Nemôžem jej to vyčítať, Sadie vyrástla v Londýne a vypestovala si divné chute.)

Nezostávalo mi teda nič iné, ako vyriešiť problém s obludou, a keď budem hotový, zapískam na Šišiho, aby ma vyzdvihol.

Otvoril som svoj batoh a skontroloval zásoby: kus začarovaného povrazu, zakrivená slonovinová palička, hrudka vosku na tvorenie magickej figurky *vešebt*, moja kaligrafická súprava a hojivý elixír, ktorý mi pred nejakým časom pripravila kamarátka Jas. (Vie, že ho často potrebujem.)

Už mi zostávalo iba jedno.

Sústredil som sa a siahol som do duatu. Za posledných pár mesiacov som sa v skladovaní núdzových zásob – náhradných zbraní, čistého oblečenia, ovocných kyslých pelendrekov a vychladeného šesťbalenia plechoviek zázvorovej limonády – v magickej ríši zlepšil, ale strkať ruku do čarovnej dimenzie mi stále pripadalo divné, niečo ako siahať medzi vrstvy ťažkých studených závesov. Zovrel som prsty na rukováti svojho meča a vytiahol ho von – je to ťažký *chopes* s čepeľou zakrivenou ako otáznik. Vyzbrojený mečom a paličkou som bol pripravený na prechádzku močiarom a hľadanie hladnej obludy. Páni, to sa mám!

Vošiel som do vody a ihneď som sa ponoril až po kolená. Dno rieky mi pripadalo ako želatína. Moje topánky s každým krokom vydávali odporné *srrrk-mlask*, *srrrk-mlask*, takže som bol rád, že so mnou nie je Sadie. Tá by pukla od smiechu.

A čo bolo ešte horšie: vedel som, že s takýmto rámusom nemám šancu nepozorovane sa priblížiť k žiadnej oblude.

Útočili na mňa komáre. Zrazu som znervóznel a pripadal si úplne sám.

Mohlo to byť horšie, hovoril som si. *Mohol som študovať syrových démonov.*

Ale nedokázal som sám seba presvedčiť. Počul som, ako na vedľajšom pozemku pokrikujú deti, asi hrajú nejakú hru. Uvažoval som, aké to je – byť normálny chlapec a počas letného popoludnia sa flákať s kamošmi.

Bola to taká príjemná predstava, že ma rozptýlila. Nevšimol som si vlnky na vode, kým sa iba päťdesiat metrov predo mnou čosi nevynorilo nad hladinu. Bol to rad kožovitých čiernohnedých hrbolov. Hneď to zase zmizlo pod vodou, ale vedel som, s čím mám tú česť. Krokodíly som už videl a toto bol desivo obrovský exemplár.

Spomenul som si na predminulú zimu v El Pase, kde nás so sestrou napadol krokodílí boh Sobek. *Nebola* to príjemná spomienka.

Po krku mi stekal pramienok potu.

„Sobek,“ zamrmal som, „ak si to ty, ak ma chceš zase otravovať, tak prisahám pri Reovi...“

Krokodílí boh sľúbil, že nás nechá na pokoji, keď sme teraz spojení s jeho šéfom, bohom slnka Reom. No aj tak... krokodíly sú hladoši. A často zabúdajú na svoje sľuby.

Z vody neprišla žiadna odpoveď. Vlnky zmizli.

Keď šlo o to, vycítiť obludy, moje magické inštinkty neboli nič moc, ale voda predo mnou mi pripadala oveľa tmavšia. To znamená, že tam je buď hĺbka, alebo pod hladinou číha niečo veľké.

Takmer som dúfal, že to *je* Sobek. S ním by som sa aspoň mohol porozprávať, kým ma zabije. Sobek sa veľmi rád vyťahuje.

Bohužiaľ to nebol on.

V nasledujúcej mikrosekunde vybuchla voda okolo mňa a až neskoro mi došlo, že som si mal vziať na pomoc celý dvadsiaty prvý nom. Zbadal som horiace

žlté oči, veľké ako moja hlava, a zlatý záblesk okolo masívneho krku. Potom sa otvorili obludné čeluste a odhalili rady krivých zubov a ružový hltan, taký obrovský, že by dokázal zhltnúť aj smetiarske auto.

A tá obluda ma prehltna ako malinu.

Predstavte si, že ste zabalení do sťahovacej fólie a bez vzduchu trčíte hore nohami v obrovskom slizkom vreći na odpadky. Také to je v pažeráku obludy, len oveľa horúcejšie a smradľavejšie.

Na chvíľku ma to tak omámilo, že som nebol schopný nič urobiť. Nechcelo sa mi veriť, že som ešte nažive. Keby mal krokodíl menšiu papuľu, bol by ma prehryzol napoly. Takto ma jednoducho zhltol celého a mohol som sa tešiť na to, ako ma bude pomaly tráviť.

Aké šťastie, však?

Obluda sa začala metať, takže sa mi dosť ťažko uvažovalo. Zadržal som dych, pretože som vedel, že mi ho veľa nezostáva. Stále som mal meč a paličku, ale nemohol som ich použiť, ruky som mal totiž pritisnuté k bokom. Nedosiahol som na nič, čo som mal v batohu.

Tým pádom mi zostávalo iba jedno riešenie: slovo sily. Keby som vymyslel správny hieroglyfický symbol a vyslovil ho, mohol by som privolať nejakú silu, mágiu božského hnevu, ktorá by ma z toho plaza dostala.

Teoreticky to bolo výborné riešenie.

A v praxi? Slová sily mi nijako zvlášť nejdú ani v ideálnych podmienkach. A to, že som trčal pridusený

v tmavom, smradľavom plazom hltane, mi v sústreďení nepomáhalo.

Ty to zvládneš, hecoval som sa.

Predsa nezmriem takto, po všetkých tých nebezpečných dobrodružstvách, ktoré mám za sebou. Sadie by to zničilo. A keď by ma oplakala, vyhládala by moju dušu v egyptskom posmrtnom svete a kruto by sa mi vysmiala za to, aký som bol hlupák.

Plúca mi horeli. Strácal som vedomie. Vybral som magické slovo, zhromaždil všetko sústreďenie a chystal sa ho vysloviť.

Zrazu sa obluda prudko mykla a vyskočila. Zarevala, čo zvnútra znelo dosť divne, hrdlo sa jej stiahlo okolo mňa a vytlačalo ma to ako zubnú pastu z tuby. Vystrelil som príšere z papule a zvalil sa do močiarnej trávy.

Nejako sa mi podarilo vyškriabať sa na nohy. Tackal som sa napoly slepý a lapal som po dychu celý pokrytý krokodílím slizom, voňavým ako rok nečistené akvárium.

Na hladine rieky sa čerili bubliny. Krokodíl nikde, ale v močiaroch o pár metrov ďalej stál chlapec v rifliah a vo vyblednutom oranžovom tričku. Mal na ňom nápis TÁBOR a ešte niečo, čo som nevedel prečítať. Vyzeral trochu starší ako ja – tak na sedemnást –, mal strapaté čierne vlasy a oči zelené ako more. Čo ma však naozaj zaujalo, bol jeho meč – rovná dvojsečná čepel žiariaca slabým bronzovým svetlom.

Neviem, kto z nás dvoch bol viac vyjavený.